

Secundum fateri tenebantur, Patrem aequo ac Filium humanam affectum. In simplici carnem, quasi essent una, eademque persona significata duobus diversis nominibus, ex modo quo dicitur cum eundem Deum esse Creatorem, & Redemptorem. Hoc res hac direcere adveratur Trinitatis Mysterio, & consequenter Mysterio Incarnationis. Marcionites, Priscilliani, & Manichei asserterant Incarnari Verbi carne non esse terrenam nostram similem, sed calestem formataem ex ea materia, ex qua facti sunt Cœli. Valentianini Incarnationem, & Nativitatem Salvatoris comparabant luci per crystallum transparenti, & negabant a Maria sive conceptum, cui per summum impetraverunt Delpara dignitatem negabant. Apollinaristi alius fons ipsius erat: docebant enim Verbum simplici carnem inanitam, & divinitatem illi pro anima sive, eo quod non intelligebant, carnem in Scripturam protoro homine usurpari. Nestoriani erraverant non admittentes veram, & substantiam unionem inter naturas duas in unitate persone; atque hoc pacto ex coru sententia Deus nequaquam se fecerat hominem, sed dumtaxt persona Verbi per ubiorem gratiem personam IESU CHRISTI adhuc erat, quamadmodum alii animabus iustis, ideoque Sanctam Virginem Dei Matrem non esse. Eutichiani Nestoriani oppositi utramque naturam confundebant in una, & dicebant, alii quidam Verbum Carnem factum sive esse, alii vero naturam humanam in Verbi naturam sive immutavam. Nihil dico de Ariani, qui asserterent Verbum esse creatum, fateri non renabantur Deum incarnatum sicut.

Cultus & adoratio eius nequaque dignus Deo illum recipientes, qui Deum eum, & adorat, non est par adoratio, & si vicima non sive sancta Filii esse, ac ille, cui offertur. Hac de causa Verbum Divinum. Infelix Patri carnarium est, cumque minime posset semetipsum exanimare in ipso in natura sua, alteram accepit huius humiliacionis, & an nihilationis obnoxiam, ut adhibeat. Deo cultum, & offerre illi sacrificium quod divinitus illius perfecte respondere posset, præstabilitique illi profundam hanc adorationem in ipso sua Incarnationis momento. Adoratio enim nihil est aliud, quam interior exinanitio coram Deo. Hinc qui adorat, se coram Dei maiestate submittit, quasi reverentur in nihilum suum, ex quo egressus est, confitens Deum vere illum esse, qui est, & entia omnia quamvis perfecta, nihil esse cum iuprem ente illo comparata. Hoc fecit Verbum hoc incarnationum nostram naturam fulciri; sive dimisit usque ad anihilationem, ut Apostolus inquit, ut dignum praestare obsequium Aeterno Patri, quod nulla crea tura merita unquam praestare potuisse.

Liquet, quandoquidem ambitio existit causa rebellis nos primi parentis nostri, qui dereliquerat obedientiam suam debet Deo, ex quod superbus erat, & funesta haec dispositio fuit origo peccati ejusdem, opus est, ut patrum repareret scelus per oppositam dispositiōnēm; opus est, ut inquinat ut se humiliet, ac se submittat in oculis suis, cum que cordis corruptio illum ad superbia fastigium exeverit, atque ex humiliacionis abyssum descendat, ut adorabilis huic Majestati ablatus honorem restituat. Cum autem neque par esset, neque dignus, qui per se divinam statuferetur, ut sit, nec aliquam actionem faceret, quo Deo esse posset accepta. Aeternum hoc Verbum indui voluit mortali carne, ut in illius locum subiret, & a divina misericordia obtinet per omnia humilitatem generam veniam ingrati, ac inobedientis animi; ideoque venit in Mundum ex ista, qui celavit oculos nostros quidquid erat. Hac de causa quam ex præstantissimis Ecclesiæ Doctoribus dixit: superbius est eis Deus, ut contra hanc unam se transum humiliare Alissius (August. de SS. Virgin. c. 20.).

Quoniam Omnes operationes ab extra communis sunt tribus personis Sanctissima Trinitatis; quae cum unum sint in natura, in actionibus sunt separari non possunt. Tamen actiones quædam singulis personis peculiariter tribuantur secundum varia attributa, quæ singulis convenient. Patri accepta referunt creatio, quia cum sit principium sine principio, & ens antonomastico, illi melius convenit nomen Creatoris. Incarnationis tribuitur Filio; cum enim sit forma Dei, & vivens Patris imago, illius erat reparare hominem, videlicet reformare deformatum imaginem suam ac redire magnum illud opus, quod peccatum corrupserat. Denique formatio corporis Christi in Maria sive Spiritu Sancto tribuitur, adeoque proditio præcellentissimum hujus operis, dominus Dei, illi est tribuenda. Hic solus est, qui nihil in aternitate producit. Pater gignit Filium per generationem essentia fuit: Pater & Filius per amorem reciprocum producunt spiritum sanctum. Spiritus vero sanctus filius est, sed secundus evadit in plenitude temporum. Finis corpus Verbo, quod Pater Aeternus mittit in terram, & quem erat, ut illi præclarum hoc opus Deo dignum tribueretur.

Opus est, In ea affinitate, quam voluit Deus inire cum homine, si Dei magnitudo spectetur, hominis erat primus movere in ea gressus, ituri ad Deum; sed si nostra spectetur infirmitas, opus erat, ut Deus prior moveretur venturus ad hominem. Deus nimis magnus erat, ut hominem præverte capere cogeretur; homo nimis erat intrinus, ut Deum præver-

tere posset. Quid autem Deus? quantumvis magna de scendere voluit de magnitudine sua, & se ad hominem usque demittere. Non substitit inter Angelos, infra illos adhuc descendit. **Nosq[ue] Angeli approbavit, sed approbat sicut Abraham.** (ad Hebr. 2.) Dixerat hoc peros Propheta, se non cœsaturum, ut amoris suo faceret satius; & se factum similem nobis. Sed ad id oportebat, ut se ipsum exanimaret; id fieri oportebat, & fecit.

Theologi, qui de hoc mysterio loquuntur, animadver tun, majus interest discrimen Deum inter, & hominem, quam mundum inter, & nihilum. Mundus enim non distat a nihilo, nisi quod est, & est finitus aliiquid; unde sequitur inter mundum, & nihilum, finitus dumtaxt interest discrimen. Cum vero Deus infinitus spatis superer hominem, inter ipsum, & nos infinita intercedit distantia. Sed amor viam inventit, qua duo entia adeo semota conjungentes, ens divinum, & ens creatum; ens supremum, & ens dependens; ens aeternum, & ens mortale. Diceres illum in uno eodemque puncto calum, tertamque simul conjungere.

PARAGRAPHUS VI.

I. Debet ex Ascetiis, superisque concionatoribus loc.

NE quid decesserit ad augendam magni hujus Mysterii gloriam, antequam IESUS CHRISTUS nascetur, vel potius in ipsius Mundi primordiis, omnibusque deinceps statibus promisus fuit Patriarchis, pronuntiantibus per Prophetas, predictis a sybillis, representatis per omnes ceremonias, sacrificia, & Sacra menta legis antiquæ; & cum voluit de cœlo in terras defendere, que circumstant, que prodigia adventum ejus concomitata fuit in die decebat tantam Majestatem? Angelus a Deo misus nuntiavit atulli; ille conceptus fuit de Spiritu Santo; purissima, & Virginum omnium castissima delecta fuit, in fini illius carnem assumere, & corpus, quod accepit, conjunctum fuit dividit in ipso temporis articulo, quo formatum est. **Gratianus in Meditationibus de vita Domini nostri.**

Ethnici arbitrii sunt indignum esse Majestate Dei, ac subtantibus adeo abjectam, qualis est caro nostra, sed facile est illis offendere, quantum exaltata fuerit humana, quam divisa, quæ divitias possederit, & quoniam Deo eset contumeliosa, non minimam factam inde fuisse gloria accedemus illi, utramque naturam in una tantum persona junxit. In hoc miraculorum genere Dei Sapientia, potissimum eluet: ita unus illi exalte potest ea, quæ sunt humilia, augere, quæ sunt nihilum, & replicare honore, & gloria, quæ erant contemptibilia. Quamvis enim per bonitatem effectum se humiliare voluerit ex utroque, ut homo fieret, nihilominus ita homo factus est, ut quin hoc illi cederet ignominie, infinita cesserit gloria; quandoquidem integrum erat illi fieri quodcumque placitum ipsi fuisse, quoniam alio uteretur medio, quam sola sua voluntate; sed quæ lingua exprimere posset ab horum copiam, quibus Spiritus Sanctus Sacramentum hanc replevit humanitatem, inter quæ eminet inefabilis ejusdem conjugio cum Divino Verbo, quod maximum est miraculum omnium, quod Dei effice re valeat omnipotenter. Per hoc Sancta humanitas exaltata fuit super omnia, quæ a Deo crea fuit, eaque similis, quæ per inianitam potentiam suam creare potest; atque ut iuprem est magnitudinem, facta est fons omnium gratiarum: collata fuit illi generalis gratia, ut eset caput universale hominum omnium, ut per illam omnes celestes thesauri filii Adæ communicarentur. **Idem.**

Quis non mirabitur admirabiles convenientias, quæ in hoc mysterio resident? Videlicet, quam accomodata malis nostris illud fuerit remedium, quod ad nobis medendum divisa eligere voluit Sapientia! nam sicut per hominem perieramus, voluit Deus nos per hominem salvos fieri. Quemadmodum per unius hominis superbiam, qui Deo se ipsum exarata studebat, damnati fueramus, voluit ut in ejusdem gratiam reverteremus per humiliacionem hominis novi, qui cum eset Deus, se vere hominem fecit. Ad hunc illud erat tutior via ad solvendam debitam nostram, quam Dei hominis merita? Aliquid erat, quod magis nostram nobilitare posset naturam, quam sancta ejus humanitas? quis utiuscunq[ue] potest pro nobis curam negotiorum nostrorum, quæ potest omnia? Quis felicis causam nostram perorare potest, quam si fuo se offerat Patri; tamquam supremum illius Sacerdotem? Quis fidelius, & ad miseracionem ciendam apicis se constitutere, potest medium Deum iater, & homines quam si simul Deus, & homo ei? Fieri non poterat, ut medium invenirentur apicis, dignus, & quod in se continerebatur, quidquid necefsum erat ad nostram salutem aeternam: ut mirum in modum S. Leo inquit, si IESUS CHRISTUS non sufficeret verus Deus, non potuisse nobis medelam afferre, & non verus sufficiens homo, non potuisse nobis exemplo esse. Quod enim medicamentum sufficiente applicari poterat vulneribus animalium nostrarum, quæ adeo erant periculosa-

ter.

Paragraphus VI.

tantoque in numero? Quædam præsentiora recipere poteramus exempla, ut confundenderim, simulque inflammare, quam illa Salvatoris hujus, qui simul erat Verus Deus, & homo? Quomodo melius curari poterat superbia nostra, quam humiliare sua, & demum quoniam modo tantus in Deo diligendo repor melius excuti poterat, quam tali caritate? **Idem.**

Pro insigni hoc opere, & hoc incomparabili beneficio non elegit Deus aliquem ex Angelis suis, vel Seraphim;

sed secundum Patri voluntatem, cuius infinita bonitas detecta est oculis nostris, ille, qui ipsius est imago, & Verbum, quin reliqueret gloriosum Patris sui finum, ubi residet aeterno, huc voluit descendere, ac se conspicendum tradere in sua humanitate. Ut nobis gratiam hanc impetraret, ex gloriose illo finu descendit modo profus admirabilis, quoniam humilius hujusmodi defensio efficaciter, ut aliud immuniteretur ejus gloria, quam posset in Cœlo. Miraculum incomprehensibile! Dominus gloria omnia Dei magnalia coniuxit cum infinitis hominibus; & qui omnes creature effunxit, non designatus est servus formam suipscere, & non servi tantum, verum etiam peccatoris, quis extrema est humiliatio, in quam descendere poterat. Usquequo Domine pertulisti in hoc incomprehensibili beneficio amore tuum? Non satis tibi fuit esse Dominum nostrum, Creatorem nostrum, protectorem nostrum, fed heri etiam voluisti fidelem nostrum, fratrem, carnem, & sanguinem nostrum. Quomodo fieri potest, ut post tantum, ac tam insigne beneficium non amemus illum? Cur nam aliquando nonmet non recipimus, ut interrogemus cor nostrum, quis igitur est ille cui ita carus sum, ut quin id meritis tuum, se se mihi præstiterit Medicum, Salvatorem, Patronum, & haec arte ulius fuerit, ut me pertraheret ad se, atque dignatus fuerit eo utque se demittere, ut in se miseras meas suscipiat, me facturas participem sua beatitudinis, & omnium bonorum stitorum? Cur ergo post tanta ejus in me merita, amore non ardeo? **Idem.**

Quam longe distat a nostris judicia tua Deus! quis feratur potest penetrabilis confinium tuum? Si iudicemus ferendum est de Incarnatione tuæ secundum voluntatem tuam, ut interrogemus cor nostrum, quis exaltat te, ut unionis natu rae sum, ut quoniam te aeternum habuimus?

Dei perfe quædam natu rae sum, ut quoniam in la catione dilucideantur.

Quoniam longe distat a nostris judicia tua Deus! quis feratur potest penetrabilis confinium tuum? Si iudicemus ferendum est de Incarnatione tuæ secundum voluntatem tuam, ut interrogemus cor nostrum, quis exaltat te, ut unionis natu rae sum, ut quoniam te aeternum habuimus?

Dei perfe quædam natu rae sum, ut quoniam in la catione dilucideantur.

Quoniam longe distat a nostris judicia tua Deus! quis feratur potest penetrabilis confinium tuum? Si iudicemus ferendum est de Incarnatione tuæ secundum voluntatem tuam, ut interrogemus cor nostrum, quis exaltat te, ut unionis natu rae sum, ut quoniam te aeternum habuimus?

Dei perfe quædam natu rae sum, ut quoniam in la catione dilucideantur.

Quoniam longe distat a nostris judicia tua Deus! quis feratur potest penetrabilis confinium tuum? Si iudicemus ferendum est de Incarnatione tuæ secundum voluntatem tuam, ut interrogemus cor nostrum, quis exaltat te, ut unionis natu rae sum, ut quoniam te aeternum habuimus?

Dei perfe quædam natu rae sum, ut quoniam in la catione dilucideantur.

Quoniam longe distat a nostris judicia tua Deus! quis feratur potest penetrabilis confinium tuum? Si iudicemus ferendum est de Incarnatione tuæ secundum voluntatem tuam, ut interrogemus cor nostrum, quis exaltat te, ut unionis natu rae sum, ut quoniam te aeternum habuimus?

Dei perfe quædam natu rae sum, ut quoniam in la catione dilucideantur.

Quoniam longe distat a nostris judicia tua Deus! quis feratur potest penetrabilis confinium tuum? Si iudicemus ferendum est de Incarnatione tuæ secundum voluntatem tuam, ut interrogemus cor nostrum, quis exaltat te, ut unionis natu rae sum, ut quoniam te aeternum habuimus?

Dei perfe quædam natu rae sum, ut quoniam in la catione dilucideantur.

Quoniam longe distat a nostris judicia tua Deus! quis feratur potest penetrabilis confinium tuum? Si iudicemus ferendum est de Incarnatione tuæ secundum voluntatem tuam, ut interrogemus cor nostrum, quis exaltat te, ut unionis natu rae sum, ut quoniam te aeternum habuimus?

Dei perfe quædam natu rae sum, ut quoniam in la catione dilucideantur.

Quoniam longe distat a nostris judicia tua Deus! quis feratur potest penetrabilis confinium tuum? Si iudicemus ferendum est de Incarnatione tuæ secundum voluntatem tuam, ut interrogemus cor nostrum, quis exaltat te, ut unionis natu rae sum, ut quoniam te aeternum habuimus?

Dei perfe quædam natu rae sum, ut quoniam in la catione dilucideantur.

Quoniam longe distat a nostris judicia tua Deus! quis feratur potest penetrabilis confinium tuum? Si iudicemus ferendum est de Incarnatione tuæ secundum voluntatem tuam, ut interrogemus cor nostrum, quis exaltat te, ut unionis natu rae sum, ut quoniam te aeternum habuimus?

Dei perfe quædam natu rae sum, ut quoniam in la catione dilucideantur.

Quoniam longe distat a nostris judicia tua Deus! quis feratur potest penetrabilis confinium tuum? Si iudicemus ferendum est de Incarnatione tuæ secundum voluntatem tuam, ut interrogemus cor nostrum, quis exaltat te, ut unionis natu rae sum, ut quoniam te aeternum habuimus?

Dei perfe quædam natu rae sum, ut quoniam in la catione dilucideantur.

Quoniam longe distat a nostris judicia tua Deus! quis feratur potest penetrabilis confinium tuum? Si iudicemus ferendum est de Incarnatione tuæ secundum voluntatem tuam, ut interrogemus cor nostrum, quis exaltat te, ut unionis natu rae sum, ut quoniam te aeternum habuimus?

Dei perfe quædam natu rae sum, ut quoniam in la catione dilucideantur.

Quoniam longe distat a nostris judicia tua Deus! quis feratur potest penetrabilis confinium tuum? Si iudicemus ferendum est de Incarnatione tuæ secundum voluntatem tuam, ut interrogemus cor nostrum, quis exaltat te, ut unionis natu rae sum, ut quoniam te aeternum habuimus?

Dei perfe quædam natu rae sum, ut quoniam in la catione dilucideantur.

Quoniam longe distat a nostris judicia tua Deus! quis feratur potest penetrabilis confinium tuum? Si iudicemus ferendum est de Incarnatione tuæ secundum voluntatem tuam, ut interrogemus cor nostrum, quis exaltat te, ut unionis natu rae sum, ut quoniam te aeternum habuimus?

Paragraphus VI.

Et cor tuum, aures prebuiti amori tuo, & amor tuus ^{etiam} invenit inuidit justitiae tua. O efficax amor, quoniam ^{etiam} invenit inuidit justitiae tua. O amor anithilans, quanto deinde redigere te ad hoc, ut inter homines, & homo non simili nascerere! O amor intimus, & misericors, quandoquidem arte adeo te nobis conjungit! O sanctus, & perfectus amor! Cur non accendis, Deus meus, in corde mío eundem amorem erga te? **Idem.**

Nec respiciatis ultra corpus vestrum, tamquam sarcina humilium, que deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Quoniam secundum voluntatem tuam, & quantum deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Quoniam secundum voluntatem tuam, & quantum deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Quoniam secundum voluntatem tuam, & quantum deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Quoniam secundum voluntatem tuam, & quantum deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Quoniam secundum voluntatem tuam, & quantum deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Quoniam secundum voluntatem tuam, & quantum deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Quoniam secundum voluntatem tuam, & quantum deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Quoniam secundum voluntatem tuam, & quantum deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Quoniam secundum voluntatem tuam, & quantum deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Quoniam secundum voluntatem tuam, & quantum deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Quoniam secundum voluntatem tuam, & quantum deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Quoniam secundum voluntatem tuam, & quantum deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Quoniam secundum voluntatem tuam, & quantum deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Quoniam secundum voluntatem tuam, & quantum deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Quoniam secundum voluntatem tuam, & quantum deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Quoniam secundum voluntatem tuam, & quantum deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Quoniam secundum voluntatem tuam, & quantum deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Quoniam secundum voluntatem tuam, & quantum deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Quoniam secundum voluntatem tuam, & quantum deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Quoniam secundum voluntatem tuam, & quantum deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Quoniam secundum voluntatem tuam, & quantum deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Quoniam secundum voluntatem tuam, & quantum deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Quoniam secundum voluntatem tuam, & quantum deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Quoniam secundum voluntatem tuam, & quantum deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Quoniam secundum voluntatem tuam, & quantum deinde additam. Caro hæc principium est gloria vestre, Verbum, quoniam eadem indutus est JESUS CHRISTUS homo factus. **Deus.**

Deus.

es in promissionibus tuis, Deus meus ! Cum mundus hoc
minime merebatur, cum in illo gravissimus scelus, cum
natura universa erat corrupta, & cum tibi potissimum erat
causa nos quod habendi; tunc offendisti veritatem tuam, tunc
deditis temetipsum nobis; tunc venisti, ut quereres
nos, ut nobis ferres opem tuae praesentia, ut in nobis si-
miles faceres. Tu unius ita verax es in omnibus, &
numquam celas adimplere promissiones tuas, ubi carum adim-
plendarunt tempus acceperit. Cum videris procul a nobis
abesse, prope eis; & facis, ut sentiamus praesentiam tuam,
quam gratia & veritas semper concomitantur. Tuncum
enim advicias opes, salutem, vitam, pacem, magnitudi-
men, & veram felicitatem animarum, quas queris, & mun-
di, quemvis valfum faceras. Nequaquam, Domine, nequa-
quam soli venis, nequaquam, thesauros tuos in Calo relinquis;
tuncum affers omnia bona tua; nihil perit de eo, quod es,
factus quod enim sum; non debes, quod non possidis, non
cum nobis iudex tantummodo esset expectandus: Com-
mendat Dux Caritanus suam in nobis, quoniam cum adorsis petratos fu-
semus, reconciliari sumus Deo. (Ad Rom. 5.) Non folium non
excitatus fuit, ut se tradaret nobis, consideratione merito-
rum nostrorum; sed quod mirabilius est, arripuit occa-
sionem nobis insigne hoc beneficium conferendum, cum co-
dem elemosia insignitissimi, & perquam optime de nobis me-
rendi, cum de illo pelleamus cramus meriti. Flamma amo-
ris sui facta sunt fortiores, ac vividiores occursu nostra-
rum ingratitudinum, nequitiarum. O Deus ! Tantum abest,
S. August. exclamat, quod nostra opera bona, & meritum
illum de Calo in terram detraherint, ut nostra illum pec-
catu potius deduxerint; neque enim filius Dei venient,
nisi homo peccasset. Non enim de Calo ad terram bona iuri-
quata nostra, sed precepsa deduxerint. Pater Texier sermonis de in-
carnatione, in Tomo de Mysteriis.
Deinde, ut in dico, dicitur.

Divinum Verbum humilitatum est in Incarnatione sua
sed descendere voluit altius, quam homo voluerit ascendere
Exaltavit senectutem. Nam sicuti magis dicitur Deus ab ho-
mine, quam eis daret a nihilo; Deus se hominem fac-
iens; felpsum quodammodo exinanit. Sed non solus factus
est homo, sed factus est caro: *Verbum caro factum est.*
Factus est puer, qui de Virginis alvo transit in praese-
nre. *Est verbum illud abbreviatum,* (4. Reg. 4.) de quo loquitur
Propheta. Stupendum illud prodigium, cuius figura fui
miraculum ab Elifazo Propheta patrum, cum coarctans cor-
pus suum, illudeque redicens ad menstruam pauci, quem
vidua mortuum fleverat, ei vitam restituist: *Verbum abbrevia-
tum.* Abbas du Ferry in Sermone pro Nativitate Domini.

Via nobis
ad collinam
ad finem
milditudine
Dei, et de-
fendere u-
tendum
ad sui
ampliatio-
nem, que
fecit. Dei
Uultus per
Incarca-
tionem,

Gloriosa creatura intellectu, & ratione praedita atollit
vult, & ascendere, idque in magis, qui perfectior est
atque praetoriant. Dicit cum Angelo, *Alexandrum*. Deus non
vertit illi criminis hoc magnitudinis defiderium, quod in
id illi, formam eum, & quod et velut consequens aliquo
quod nobilitatis essentia sua, sed cum voluerit homo huic
defiderio fatiscatur per inobedientiam Creatori su, de-
vera dicta magnitudine, neque illi alia reliqua est ad
ascendendum via, nisi alia descendendi cum IESU CHRI-
STO in centrum humilationis, quale fuit se hominem
facere. In humiliatione iavenerit homo gloriofam hanc
milditudinem cum divinitate, cuius impia cupiditate in il-
li dæmon affavit. Sed superbius semper fathanus vocem
imitatur. Heu! Christiani per quot sinus, & ambages in
animas nostras dæmon adipicit? sub grata colorum varie-
tate versipellis viri sunt infiniti, & quis sanguini insi-
dilis illini fuco, uititur variis linguis, vobis dicturus
ut olim primis Parentibus nolvis. *Eritis scire Di-* (Gen. 3.)
Vafa tetacea, & figlina, vobis atollitis, ut casu graviore
ruaris, & lapsu vestro conteramini; abjecit ergo riduc-
lum, insinuque confitum evadenti similes mihi per ma-
gnitudinem, dicit Deus: sed vobis viam facile aperio per
humilitatem. Defendit uisque ad abyssum inferius retra-
ctus, ut vos elevarem ad cumulum dignitatis mee. Viam stravi
ad gloriofam hanc similitudinem divinitatis, quam
quarrit, illam conjungens cum linearientem humanitatis, quam

anump, & quæ hodie mihi est vobis cum communī. Accepī formam servi, ut vobis communicaret Domini dignitatem. Igitur in imitatione profunda humilitatis Verbi Incarnati homo inventore potest foliādum, veramque magnitudinem; Humilitas hæc illū deprimit, quin contemptibilem reddat. Sancta est ambitus, quo illū redigens in centrum nihilī fui, ubi reperit Deum suum, atollit eum supra vanam, fallacemque hominis magnitudinem. *Iacob.*
Appell fu-
tus in pia-
triā, quia
noluit ado-
re Verba
Incarnati,
Rebellis Angelus detrectavit confiteri, & venerari Verbum Incarnatum, & hac fuit causa lapīs, & interitus illius. Ascendam, at ille, *& pro familiis Altissimo.* (*Uysa 14.*) Deus revelavit illi Mysterium Incarnationis. Offendit illi Divinum Verbum nostrum carne amictum; suffit illum in genua procumbentem adorare Deum hunc exinanitum, in obediēt argumentum. Sed spiritus superbus coruscans niti-
diffimis splendoribus Divinitatis, cuius opus erat praefannūtū, ratus est, se loco cedere, si Deum hominem faciam venerare. Qui debuerat per humilitatem descendere, ut in gloria simul & gratia confirmaretur, ascen-
dere voluit utque ad thronum Dei ipsius; per rebellione-
num calum universum partitus est contra Creatorem suum, sed
tandem spiritus hic superbus, & nequam de celo precep-
ta in abyssū altitudinem derubans. *ab. Iacob.*

in omnibus altitudinem deturbatus est. *Idem.*
Ecce quoque procedit Dei bonitas erga nos, quod nobis
tunc laum erga nos amorem testatus fuerit, cum mercha-
mur maiores odi sui effectus experiri; quod Calum nobis
tunc aperiet, cum sceleris nostra nos inferno dignissimo
ramus. ^{et} fecerant; Verbo quod tunc ad nos misericet Salvatorem,

Paragraphus VI.

1

le splendore digno infinita sua Majestate; & fortasse non
quoniam noui moleste ferremus intuiti hoc consilio probari illam
animi voluntatem, quam ex iis rebus percipimas, quae
cunctis nostris perfringunt. Vos pudeat, superbi mortales,
estra fallax sapientia, sapientia æterni confunditor. Pa-
trum. Motu proprio quo dicitur. *De Mænitis et Domini.*

ter Majon, sermone pro die Nativitatis Domini.

Cur, putas, Dei Filii statim homo factus non est post primi parentis nostri prævaricationem? Vulpus illud adhuc recens illatum natura universæ nonne facilius curatum fuisset, quam si diu in veterascere, & occalcescere permisum non fuisset? Verbi Incarnationis nomine fuisset nobis propitia quod celeriter temperatæ ætum peccati? Undam ergo profectum est, ut adeo præfæta Medicina tam fieri adhibita fuerit; Inde, Terullianus ait, quia Pater Æternus oblectabatur tot facilius videre aliquot informes imagines Filii sui, qui humanam carnem erat suscepimus. Opponetebat, ut immunitio Iiacæ, Sacerdotium Melchisedechi, ac tot aliae legis antiquæ figura procederent. Hac pulcra quidem est ratio, sed illa, quam Sanctus Augustinus afferat longe solidior est. Deus, inquit ille, quatuor annorum millia sibi sumpsit, quibus hominem humiliaret, ac fuli cognitionem perduceret, & doceret, si ille per se laboret, poterat, non posse per se viribus suis resurgere. Opus est fe, ut magnos descendenter de Calo Medicus, ut infirmos morbos curaret. Igitur toto eo tempore spatio dititulata humana natura reparationem per Incarnationem Filii sui ut humo suam sentiret miseriari, & tante medicina conognoceret necessitatem. Ex Dictionario Morali, in Moralia animalium versionibus de humilitate.

Quesummo
Incarnationis
nisi Mythe
erat
hominis glo-
riolum.
Si nihil abjectius est Divino Verbo, quam Incarnationem
nihil homini gloriosius est, quam hoc idem Mysterium
quia, Deus, ut Augustinus dicit, est satis est homo, ut homo fieri
Deus. Principium annihilationis Verbi est idem ac nostra
elevationis, & haec inequalitas inter Deum, & hominem
est mensura alterius quidem exanimacionum, alterius ve-
ro gloria; Unde ille humiliatus, inde ille glorificatus. Nam
quantumvis Verbum nequaquam hypothetice conjunctum
sit cum omnibus hominibus, satis est, ut eorum unas humi-
honorē acceperit, ut ceteri participes fiant eodem praet
proper modo, quo Princeps non posse contrahere affinitatem
cum obscuro loco nata puerilla, quin & sponsam
& familiam, ex qua prodiit, desoraret. O homines
agnoscite infinitam gloriam, qua in vos ex hac affinitate
manavit. Mementote vos fratres est IESU CHRISTUS
& illum vobis tantum excellere jure Primogeniti; Eringo

genitus in multis fratribus. Ipse caput est, & vos membra illi Filius est per naturam, vos autem per adoptionem ipse legitimus heres est, vos autem coheredes. Ex specie mine Panegyricorum pro die Annuntiationis.

Quis credit ifser Spiritum Sanctum in infaurato quodammodo
do Mysterium Incarnationis in animabus , in quibus per-
fancitatem gratiam inhabitat ? Hec quidem gratia non
est ipse Deus ; praeterea Dei non est divinitas , sed quo-
dipius est . Non sol est , sed lex ; non rhythma ,
odor , ita ut dico prius , Deum nos illustrare , nos doloros-
menis perflore , nos divinitate gratia penetrare , ita ut
evadamus tamquam dii . Ego dixi , dicitis vos . (Psal. 81)
Per hanc igitur spiritualiter Incarnationem , per unionem
hanc , quam gratia parit , homini cum Deo , adquirere po-
fumus gloriosam hanc similitudinem , quam necessario ha-
bere debemus cum IESU CHRISTO . Idem .

Præstantia, & virtus causa bifariam potest cognosci
Primum cum aliquem producit effectum, qui non poter-

Primum cum aliquem producit effectum, qui non potest aliud ab illa principium habere. Secundo, cum effectus hic non superat solum vim reliquorum agentium, sed præterea ita fulminea, aut simile producere valentum, sed ut hacten eadem causa, que illi conculit efficiat, nihil magis operari operari. Tunc hujusmodi effectus maximum est virtutis causa sua argumentum, & gloriam eius commendat. Priori pacto ostenderat Deus pa-

tentiam, sapientiam, & bonitatem suam Mundum creavit; ibi enim fecerat id, quod prater ipsum nemo facere poterat; quippe in nihilo fundavit, & uno Verbo significavit opus, quod tot complectitur miracula, quot partes habet, & quod nulla in re est adeo mirabile, quam in unione, ac similitudine totum tam diffimilium¹. Sed quamvis Deus in ingenti hac productione adeo eximiis virtutibus suam ostenderit, nondum exhausterat illam, neque hic extremitus ille erat terminus, ad quem ipsius omnipotenter valerer pertinere. Mundus erat illi, quod egregio pictori tabula, quam hic solatii, & oblationis cauila, nulla artis adhibita cura adumbrasset. Ita Deus ludens in orbem Mundum creavit, & ex nihilo producens ea, quae non eris apparent oculis nisi fecerat, quod ab uno illo poterat fieri. Hoc tamen nondum erat nisi specimen exiguum eorum, que producere poterat. Quid ergo hoc magis praestitum? Exhaustire voluit virtutem suam in opere pranobili, ita ut ille ipse nihil excellentius facere posset; ut talis effectus cederet sibi maxime gloria, quia ab extra illi accidere poterat; & opus hoc iuit opus incarnationis. P. Guillelmus in libro tituli de laudibus Gl. 15.

Non postremum **Asteri Patris Consilium** mittentis in Mundum Filium suum, fuit illum nobis in exemplum proponere; & hac ipsius Filii mens fuit in sui Incarnatione. Propterea dicit nobis se non solum ducem esse quem sequi debemus, sed etiam viam, (*Ioan. xvi.* 4) per quam nobis huius domini est, veritatem ingenere volumus. & ad extremam vi-

1. *Unum est
principis
Consilio
Dei fuit sic.
ri nobis ex-
emplum.*

ter Major, sermo pro die Nativitatis Domini.
Cor Dei Filius facies non fueris caro factum post pecuniam. Cur putas, Dei Filius statim homo factus non est post primi parentis nostri pravaricationem? Vulnus illud adhuc recons illatum natura universa nonne facilius curatum sufficeret, quam si diu inveteraretur, & occalcefeceret permisum.

non fuisset? Verbi Incarnatione nonne fuisset nobis propitiatio
quod celeriter temperassemus etiam peccati? Undenam ergo
profectum est, ut adeo praefas Medicina tam fero adhi-
bita fuerit; Inde, Terullianus ait, quia Pater Eternus
oblectabatur tot facilius videre aliquot informes imagines
Filii sui, qui humanaem carnem erat suscepimus. Oppor-
tebat, ut immolatio Iiac, Sacerdotium Melchisedecis, ac
tot aliae legis antiquae figurae precederent. Hac pulcra quidem
est ratio, sed illa, quam Sanctus Augustinus affectat,
longe solidior est. Deus, inquit ille, quatuor anorum
millia sibi sumpsit, quibus hominem humiliaret, ad suam
cognitionem perduceret, & doceret, si ille per se labi
poterat, non posse per se virtutis suis refusare. Opus est
fe, ut magnus descendenter de Calo Medicus, ut infigere
mortos curaret. Igitur toto eo tempore spatio dilatissima
humana natura reparationem per Incarnationem Filii sui
ut homo summa fentire miseriarum, & tanta medicina co-
gnoscere necessitatem. Ex Dictionario Morali, in Moralia
animali versionibus de humilitate.

Quesumodò
Incarnationis
nisi Mythe
erat
hominis glo-
riolum.
Si nihil abjectius est Divino Verbo, quam Incarnationem
nihil homini gloriosius est, quam hoc idem Mysterium
quia, Deus, ut Augustinus dicit, est satis est homo, ut homo fieri
Deus. Principium annihilationis Verbi est idem ac nostra
elevationis, & haec inequalitas inter Deum, & hominem
est mensura alterius quidem exanimacionum, alterius ve-
ro gloria; Unde ille humiliatus, inde ille glorificatus. Nam
quantumvis Verbum nequaquam hypothetice conjunctum
sit cum omnibus hominibus, satis est, ut eorum unas humi-
honorē acceperit, ut ceteri participes fiant eodem praet
proper modo, quo Princeps non posse contrahere affinitatem
cum obscuro loco nata puerilla, quin & sponsam
& familiam, ex qua prodiit, desoraret. O homines
agnoscite infinitam gloriam, qua in vos ex hac affinitate
manavit. Mementote vos fratres est IESU CHRISTUS
& illum vobis tantum excellere jure Primogeniti; Erimus

genitus in multis fratribus. Ipse caput est, & vos membra illi Filius est per naturam, vos autem per adoptionem ipse legitimus heres est, vos autem coheredes. Ex specie mine Panegyricorum pro die Annuntiationis.

Quis credit if est Spiritus Sanctum in infusione quadammodo
do Mysterium Incarnationis in animalibus , in quibus per-
fanciscatam gratiam inhabitat ? Hec quidem gratia non
est ipse Deus ; praesatura Dei non est divinitas , sed quo-
dum divinus est . Non sol est , fed lux ; non thymiana ,
odor , ita ut dici possit . Deum nos illustrare , nos dolorosus
menis perflore , nos divinitatis gratia penetrare , ita ut
evadamus tamquam dii . Ego dixi , dilectis vobis . (Psal. 81.)
Per hanc igitur spiritualem Incarnationem , per unionem
hanc , quam gratia parit , homini cum Deo , adquirere pos-
sumus gloriosam hanc similitudinem , quam necessario ha-
bere debemus cum IESU CHRISTO . *Idem.*
Præstantia , & virtus cuiuslibet fáciat potest cognoscere
Primum cum aliquem producit effectum , qui non potest

Primum cum aliquem producit effectum, qui non potest aliud ab illa principium habere. Secundo, cum effectus hic non superat solum vim reliquorum agentium, sed præterea ita fulminea, aut simile producere valentum, sed ut hacten eadem causa, que illi conculit efficiat, nihil magis operari operari. Tunc hujusmodi effectus maximum est virtutis causa sua argumentum, & gloriam eius commendat. Priori pacto ostenderat Deus pa-

tentiam, sapientiam, & bonitatem suam Mundum creavit; ibi enim fecerat id, quod prater ipsum nemo facere poterat; quippe in nihilo fundavit, & uno Verbo significavit opus, quod tot complectitur miracula, quot partes habet, & quod nulla in re est adeo mirabile, quam in unicione, ac similitudine totum tam diffimilium¹. Sed quamvis Deus in ingenti hac productione adeo eximiis virtutibus suam ostenderit, nondum exhausterat illam, neque hic extremitus ille erat terminus, ad quem ipsius omnipotenter valerer pertinere. Mundus erat illi, quod egregio pictori tabula, quam hic solatii, & oblationis cauila, nulla artis adhibita cura adumbrasset. Ita Deus ludens in orbem Mundum creavit, & ex nihilo producens ea, quae non fris apparent oculis nisi fecerat, quod ab uno illo poterat fieri. Hoc tamen nondum erat nisi specimen exiguum eorum, que producere poterat. Quid ergo hoc magis praestitum? Exhaustire voluit virtutem suam in opere pranobili, ita ut ille ipse nihil excellentius facere posset; ut talis effectus cederet sibi maxime gloria, quia ab extra illi accidere poterat; & opus hoc iuit opus incarnationis. P. Guillelmus in libro tituli de laudibus Gl. 15.

Infirmitas nature nobis nostris utilis est, cum nondum rationis ultim affectum in utero matrum nostrarum, non agnoscimus, neque sentimus status illius a deo tristis, infelicitatis. Sed cum radio Salvatoris illustrata fuerit ab ipso fucus Concepionis articulo, cauilla fuit, ut ille videret, sentire, ac penetraret misteria omnes, quas nostra nobis abscondit ignoratio; & gloriosum illud privilegium, quo eius amici locuples- tata fuimus, non profuit illi, nisi melius cognosceret infirmi- tate. **Petri** **Milii** **senise** **fratris**, **fratris** **misteria** in **finis** **matris**, **quod non** **contingit** **aliam** **ratio-**
nem **habere**, **in** **liberis**.

Hoc homo Deus ex ipso Incarnationis suo momento in antecellum immolavit se omnibus mortis suz contumelias. De manibus Patris sibi acceptip omnen amaritudinem calis, quem bibitibus erat, & in voluntaria hac acceptione collegit omne meritum actionum, quz illam subfletez fuit. Ite dicere possumus omne pretium humiliacionum multarum, quibus se subficit, contentum fuisse in Incarnatione sua; quia in hac illa continebantur, non secus ac omnis virtus fructuum, qui ex arbore nascuntur, in radice continetur. Quantumvis ab conditum est Verbum, cum verifiablem inter homines, emicabat in ore illius quisquis fulgor divinitatis; S. Ambrosius inquit, qui inter umbras, quibus ad humantem cooperiebatur, intermittebat. In Mysteriis, quibus magis humiliabatur, Calum, vel terra insignia illi perhibuerunt testimonio, quz quodammodo ejus abjectiones farciebant. In ejus Nativitate Rages ab extremis Orientis plagis ad honorem illi afferendum accesse; cum a S. Joanne baptizatorum in Jordane, repente audita fuit vox de Celo, per quam Pater Eternum eum dilectionem sibi Filium confessus est, & Spiritus Sanctus in columba spe;

per amorem mei, quandoquidem scio te velle me in celum elevarе? Ambigere ne possum, utrum volueris humanas induere miseras quandoquidem vis mihi conferre tuam magnitudinem, & me participem facere vita ejusdem & gloriæ qua ipse gaudes? Idem.

Qui non. Quomodocumque habemus spem, que nos in exilio hoc nostro consolatur, nisi habemus illum, qui ejusdem solidum prasidium est, Deum hominem factum. Si quis mihi eripere vellit hunc felicitatis mea fontem, dicerem illi, quod olim Marcionis Terullianus: *Pace uirice, Ceteris*

*Deum, et quoniam mortalius periretur: Fares unica spei ter-
tius orbi. (de Cane Christi.) Crudelis, ne auferas a mundo unicam mortalium omnium spem; relinque nos in possessione hominis Dei, neque per nequitiam tuam se fujere audeas; quod Deus per bonitatem excessum arte aconjurxit. Quod lucrum cedit tibi metu persuadent, Deum non esse hominem, vel hominem non esse Deum in IESU CHRISTI persona? Vereris, ut Deus tibi videatur nimis bonus, & cor tuum nimis cogitat amare illum, si firmiter credideris ipsum hominem factum propter amorem tuum? Vel times, ut nimis in honore habeatur homo, & tenetur vitam vivere divinam, si credideris, ipsum vere esse Deum? Ferre nequis, Deum infinite bonum esse, vel insignes caritatis actus, quis comprehendere non vales, operari? Vel ferre nequis hominem infinitae beatum esse, quod habeat Deum adeo bonum, quod diligit illum, adhaeret illi, cuique in eternum possidat? Idem.*

Ubinam Dei Magnalia, & perfectiones magis enitu-
ruat, quam in hoc Mysterio? Dic quazo, qua in re putas
magnificientius supremam Dei omnipotentiam coruscasse?
Dices fortasse in Orbis terrarum creatione?

Dices fortia in Orbis terrarum creatione; namque ex nihilo tantum, & tam praeclarum opus efficere, non nisi omnipotens est Dei. Verum si hoc effet quidquid illa facere potest, nequamque effet infinita. Non mundi creatio, neque creatio decies milium mundorum fatis effet ad ostendam magnitudinem divinae potentiae; hanc enim omnia finita sunt, & potest semper Deus facere majora iis, quia omnibus suis fuit circumscripta. Sed omnipotentia in incarnationis Mysterio potissimum luet, in eo tamen eius magnitudo, ac virtus resulget: nam faciens Hominem-Deum, nihil majus potest unquam facere. Id est Maria, qui propter ceteris melius affecta est hujus Mysterii Magnitudinem, quam aliqua mera creatura, in Cantico suo dicit: *Fecit potentiam in brachio suo.* (Luc. 1.) In eo exeruit robur omnipotens sui brachii, & jure Mysterium hoc ineffabiliter vari potest divisa. Omnipotenter triumphans, id est

*In eodem
terris sapientia
et pietatis.*

Albine melius eluet infinita Dei Sapientia, quam in hoc Mysterio; verum quidem est quotidie hanc nos admirari in praelato mundi hujus dispositione. Cum video ordinem, atque congruentiam partium omnium illum componentium, cursum huic adeo celerem, iustum, uniformem Solis ad tempora dimetenda, & ad temporum vices reverendas; cum video incomprehensibile fodus substantiae spiritus cum altera proflus materiali in personis nostris, ut nos ex spiritu simili & corpore coagentaret; cum video admirabile opificium, quod avulsius quoque minoribus inseruit, & ipsi etiam apibus ad ea opera perficienda, que caput nostrum excedunt, & que imitari non posimus, quin illo edocantur magistro prater divinam Creatoris sui Sapientiam, ubique divinam hanc sapientiam inuenio, eamque in omnibus eriperibus ejus admiror. Sed quid haec omnia sunt, si conferantur cum prodigiis, que in Incarnationis Mysterio nobis spectanda profoubit? Si Dei Sapientiam admiraris in Mundi hujus dispositione, & in praelato ordine partium illius: nonne potius admirabis eam, quam si te ipsum?

tius admirari opus est mundum alterum compositum: ex
Creature, & creaturis, ex tempore, atque eternitate, ex
omnipotenti, & intimitate, ex toto, & nihil? In
Incarnato Verbo conjuncta videntur haec omnia, quae simul
nequam esse posse videbantur, & que tantisper dabantur;
ibique adeo belie conciliantur, ut unam eamdemque per-
sonam per Mysterium Incarnationis constituantur. Nonne
extra nolmetipos rapti exclamare debemus: O incompre-
hensibile miraculum, adorabilis Sapientia Dei! O insuperabile
Mysterium! Si admiraris fecul anima nostra, quo tua spí-
ritus est, cum nostro corpore, quod est materia; ita ut
materia haec, quae mortua est, vivat vita spiritus, & spi-
ritus hic, cui nihil inest sensibile, sensibus corporis affi-
ciatur: quanto magis admirari te decet nexus, & feculus
inestabilis, quod init Deus, qui impastibilis, & immor-
talis est, cum homine paibilis, & mortal; Dei infinita
gloria sua luce coruscans cum homine contumelia, ac
ignominia cumulato; Dei infinita beatia cum homine cala-
mitosissimum; & feculus hoc adeo intimum, atque perfectum,
ut nihil sit in homine, quod non sit vere Deus, & nihil
sit in Deo, quod vere homo non sit.

At enim dicit fortasse aliquis, hoc beatum est, quia
in Deo, quod vere homo non sit: Et nihilominus nihil
aut ex omnibus humanis infirmitatibus in dignitate, ni-
hil ex divinis perfectionibus in humanitate? Quisnam in-
tellegit hoc prodigium, atque miraculum infinitae Sapien-
tiae Dei? Nonne confundendum est, illam in hoc Incarnatio-
nis Mysterio potissimum emicuisse? Item articulo quarto,

At enim dicet fortassis aliquis, hoc bonum efficiunt!

habituimus esse Monarcharum potentiam, & omnes Mundivitias, & gloriam omnium Principum, amnefus voluntatis, quibus homo in hac vita frui potest? Omnes enim confessissent, hoc ille debet. Et nihilominus o infinita Sapientia! quam profunda sunt confilia tua! & vix tua quantum distant a viis hominum! Omne privilegium, quod huc acceptit humanitas ex arcta adeo coniunctione cum divinitate, hoc fuit, ut omnium hominum opes pererrima, contemptissima, & afflictissima; ut se videret obnoxiam omnibus persecutionibus, iustitiis, & vi hu-

Dei Micerordia nunquam fulgidius eluxit, quam in Divini Verbi Incarnatione, ex qua tamquam ex fonte manarunt post hominis peccatum tota gratia, insignis beatificia, quae nulla mens in mundo aequali potest. Fatendum nihilominus est, non deusque Deo vias alias, per quas nobis nostra peccata dimitteret, sed nihil facere poterat, quo melius nobis offenderet iustitiam, bonitatem, sapientiam, & potentiam suam nos benigne deducens ad altissimum gradum felicitatis. Quisnam iustitia ipsius satisficeret, nisi ipse, nostram alienum humanitatem, confunditeret se veluti sponsorem creature suę per integras satisfactionem, que infinito noxam ipsam superaret? Quid poterat Patris bonitas amplius dare nobis Unigenito suo, cui de Cœlo descendere volebat, ut nos salves faceret per eum, qui in prelio a nobis habendis fuit amissus corpora? Agnosc, Christiane, dignitatem tuam, & gloriam huius affinitatis, & cave, ne polluas ullo crimine naturam, quam suprema sapientia tanti fecit. Memento, te nihil habere in te, quod non sit in Deo, vel quod non sit Deus, non quidem in persona tua, sed in persona Salvatoris tui. Manus tua, cor, Spiritus tuus ibi sanctificati sunt, vel potius Deificati, in manibus, inquam, corde, spiritu illius. Quomodo igitur audeas per scelerá, & flagitia tua dederocare Deum, qui se fratrem tuum vocat? & post tantam magnitudinis sua humiliacionis properamore tui, pro gloria tua, atque doctrina, quomodo ausus es non subiictere te mandatis illius, immo etiam per rebellem voluntatem illum offendere? idem.

qui de Calo descendere voluit, ut nos falcos faceret per humilitatem, & satisfactionem, potius quam per absolutam auctoritatem cum id verbo posset efficere? Quoniam tunc sapientia, qua hoc initit confitum, qui potest, que illud adeo feliciter adimplevit, ita ut dea natura totum Calo diffantes in una, eademque persona coniungentur? Deus enim non dedit humanitati simplicem suorum suorum radium, sed omnem essentiam sua plenitudinem, ut constitueret medicinam omnibus criminibus certam, quam haec quotidie in infinitum multiplicarentur. Ex Leffis sermonibus de perfidissimis Dei sermonis 12. de Misericordia Dei.

Quoniam Scirpus dicens nobis posset, quomodo adimple-

Quinam Spiritus dicere nobis poterit, quomodo adimplitur
fuerit hoc Mysterium, quod procul abest a spiritu-
bus nostris, & a sublimioribus mentibus tam longe remo-
tum? Nestoriani crediderunt, Deum humanitatem
omnes coniungentes, quibus rursum possint inde vice
in eternum adorem bonitatem, & misericordiam tuam, qua
efficerunt, ut mentem ita submitterent, ut naturam nostram
alismus, nostras fabriæ infinitantes, atque miferias, idem

Maximum atque periculosisimum hominis malum era superbia, qui attollebat eum contra Deum, & qua illi persuadebat, ipsum magnum aliquod esse. Ut autem tu mori huic faceret medicinam, & hominem de ipsius nihili

homo non est Deus, neque par solvendo debita nostra, & delendo nostrum felus; neque nobis largiendo alteram nativitatem pergratiam, ut feremus filii ejus adoptivi, & heredes Regni sui. Eutichiani prouos oppositam viam fecerunt, unam tantum Salvatori perfidam relinquenter, nam tantum illi tribuerat naturam, perinde ac Divinitas per inauditum metamorphoseos genus in carnem mutata statuerit, ut se palpabilem exhiberet; vel ex dupl. essentia commixione, quoddam tertia alicujus natura compositum extiterit. Hoc est autem Deo fum divinitatem, tribuendo illi corruptibilium rerum mutations; & caro non esse amplius caro, vel est alius cuiusdam naturae; puma, cælestis, ut Valentini autum, vel phantasmatica, quod afferunt Manichei, ita ut Salvator non est ultra necesse Deus, neque homo. Errores hujusmodi inimici infis Christiana Religionis temporibus dannatae fuerint, etiamne nos, & lass proferentes in eam: illa a tunc surgere levem eos. (L. 7. conf. c. 18.)

primum ipsi Christianis religiosis temporibus datus erat. Tunc
sed per communem Ecclesiam fidem, que per sexdecim
secula ad nos usque pervenit, fatemur in uno IESU
CHRISTO duas esse naturas, divinam, humanaeque cum
omnibus eorum proprietatis, & conditionibus naturali-
bus persona Verbi Divini adhaerentibus; ita ut sit Deus
similis, & homo, habens ex altera parte omnem gloriam
Divinitatis, ex altera vero omnem humanitatis misericordias.
At Dei hujus hominis persona etiam si sola fit, dubius equi-
vales; adeo enim perfecte agit per utramque naturam,
perinde ac unam dumtaxat habet. Idem.

perinde ac unam dumatxat habetur. *Iam.*
Et aliquid intelligamus, & concipiamus de mysterio
hoc ineffabili, & ut aliquam nobisfem adstrinximus ideam
juxta teniem mentium nostrarum captum, uti possumus fa-
miliaribus quibusdam similitudinibus. (*Basil. f. v. 2. Chrys.
gen.*) Surculas infitus arbusto specie diversa, ita hunc con-
junctus, atque veluti idem corpus effectus inhaeret per hanc,
ut ita dicam, amittatur cum stipite, a quo fulcitur,
ut rami duo, alter naturalis, infistitus alter, unam dumat-
taxat arboreum constituant, & æque vivant ex eisdem ra-
dicis fructu, eis deinceps afferent fructus omnino diversos.

dicis fucco, que deinceps aterret tractus omnino diversio. Ferrum ignitum ferrum est, ut rursum subtus ar-
tate adeo conjuncta sit, ut vix valeat dignoscii; ita ut di-
cere potissimum ignem fecare, & ferrum urere per reciprocum
actionem communicationem, etiam si a duabus diversis
naturis proficiantur. Ad hanc secundum Sanctum Athanasium,
(in Symbolo,) sicuti anima, & corpus sunt unus homo, ita
Deus & homo unus est JESUS CHRISTUS; & nihil omni-
nus tantum discriminari intercedit animam inter & corpus,
ut magis nequeat inventari. Sed corpus hoc, quod per se adeo
crafsum est, terrenum, materiale, sine sensu, sine motu,
statim ac anima conjunctum est, motum habet, sensum, vi-
tam, pulchritudinem, & gaudent omnibus honoribus partis

Hendry Bibl. Cons. Thesel. de Myster. Tom. I.

UNIVERSIDAD DE NUEVO LEÓN
biblioteca Yolanda y Tejedor

negatum vultis deliciarum huius vita, vobis datam suffit, & ut saginetur corpore IESU CHRISTI, quod illius esse debet robur, & delicia; & carnem hanc, quam tot odiis nominibus corruptimis, destinatum esse, ut gloria immortal induatur? Idem?

Dixi Incarnationem magnum esse divina Sapientia consilium; ita enim ab Apostolo Paulo appellatur: *Sapientiam in Mysterio, que abscondita est.* t. Quia Verbum, quod est Sapientia substantis ingreditur in hujus Mysterii compositionem; ibi realiter inventur, & in persona, & ejusdem possibiliter parte constituit. Unus illud causa simul est, & effectus, & divinus hic opifex semperfum in operre suo conculcit. 2. Hoc magnum est *Aeterna Sapientia* Consilium; quia nunquam magis illuxit, neque illecebre potest, quia illuxerit in Incarnatione. Bem notis Christiani, Sapientia propria est apertissimam nasci via, & maxime congrua eligere media ad eum finem, quo pervenire contendit. Sive igitur velit Deus se cognoscendum prabere, vel sibi hominum avorem conciliare; & malitiam suam exercere misericordiam, vel Iustitiae sua satisfacere; sive attollere gloriam tuam, aut demonis superbiem infringere, aut hoc omnis simus animo volveret, poterat non aptius, & praefitius medium invenire, quam hominem fieri? Poterat ne simus aliud alsumere, quod esset admirabilius, & quod maiorem ciceret stuporem? Dic fides, si in consilium vocaret omnes terrenas sapientias, omnemque Angelos caeli, unumquid illis in mentem medium hoc potuisse venire? Haud ita. Hoc adeo proprium est *Aeterna Sapientia*, ut jure huc illud secretum suum posset appellare: *Secreterum meum mihi* (Isaia 24.). Hoc est politicum Mysterium, quo mundi politia tuberculata, & perturbata fuit. Hoc magnum erat negotium illud, quod ab ipsis faculorum primordiis machinabatur. Alius sermone inservierit.

*Incarnationis etiam Mysterium hoc esse omnipotentiae, & divini bonitatis miraculum. Hoc mens erat Prophetae exclusivus: Dominus opus tuum in medio annorum visitifica illud & Absque. 3.). Verum est, te fecisse Mundum hunc adeo admirabilem, calum, temtem, sydera, quorun adspicere posse: & marce adeo vastum, ac profundum, terram adeo fertilem, & pretiosis metallis, rotarboribus, plantisque, necnon omnigenis animalibus afflentem: Verum est, te hominem efformasse ad imaginem tuam, & Angelos, qui cognoscere, & diligere posse. Sed per te mihi dicere licet, te nondum aliquid te dignum fecisse: *Domine opus tuum.* Et quamvis centum mille mundos hoc majores, perfectioris creaeres; quamvis de sua infinita secunditas tu educeres creaturas intelligenti vi praeditas, ac semper tuis favoribus, gratificare repletas, ego semper dicam, Domine opus tuum. Domine, specimen dumtaxat prebuit virium tuarum, atque ad opus hoc te preparasti; quod in medio faculorum videndum est: *In medio annorum visitifica illud.* Patendum est ergo, Deum exhaustissime bonitatis, & potentie sua theatro in opera Incarnationis. Quantumvis liberalis illi sit, non posset se communicare magis, quam sepe substantialis, & personaliter creature conjungendo; & quantumvis sit potens, tamen nihil facere posset, cum domino Deo valere comparari. Idem.*

Quamvis homo sit frater Natura Angelis inferior, per gratiam tamen sublatius fuit ad eum glorie, & magnitudinis gradum, qui superaret quidquid est in sublimibus his membris perfectissimum. Cui enim ex beatissime Spiritibus dixit unquam, filius meus es tu! O ineptibilem, & incomprehensibilem hominem gloriam! hos obtinuisse privilegium evadenti in Filium Dei, partiendo cum Verbo Incarnationis gloriosum hunc titulum; & efficaci per adoptionem, quod illi est per narivitatis sui privilegium? Mysterium Incarnationis principium est infinita hujus elevationis in nomine. Scala Myistica, quam Jacob Patriarchi videt olim in somnis, tandem visibilia facta est universa terra in JESU CHRISTI persona; quoniam unio hypostatica divinitatis in Verbi persona est realitas praeciarum, atque fulgentis hujus naturae. Admirabile compositeum hoc Dei, & hominis medium est ineffabile, quod unus est Deus ad repleendum instrumentum hoc vacuum, quod videbat statuque aeternam separationem illum inter nos. Hoc scala illa, quae terra in calum pertinet, per quam ad nos usque defecit, & efficit, ut homo ad ipsum usque ascendas, hunc unius in natura sua divinae societatem, & danc nobis facultatem, per quam filii ipsius possumus fieri: *Dedit deus patrem filios Dei fieri* (Iohannes 1.). *Albus de Jarry in Mysterium Annuntiationis.*

Rationes aux impo-
teris Dei
Incarnationis filii Dei; veritas quas continet facile
Filium ut cellunt animam silem. Haud agre alesquit, quid infieret ho-
mio; & quos bio his confederationibus asserit, easque patim auribus
concepere, parum afficiuntur. Deus alium Corpus, ut patia-
tur, & moriatur, nam irritato Patri prabere cupit eam,
quoniam exigit, satisfactionem post hominis inobedientiam.
Ad hujus Dei-Hominis adspectum statim quidem magnum

peccati horrorem concipimus, a quo adeo luditur Deus. Opus est, ut Deus tanquam victimam immoletur, & se annihilaret, ut mulceat carnem, contra noxitem intentam. Quia mortis causa! Deus Victimam, Deus exiancam, ut nobis gratiam obtingat? Quid confidenter argumentum? Quid esset de nobis vilibus terra veribus, si tradisti suissemus ultionem Judicis nostri ad iracundiam incensi? Quid poteramus nobismetu pollicari adorantes Deum, qui a nobis debitas penas repolit? Quid nobis metuendum non esset de peccato, cum nobis funeti ejus effectus comparandi fungum virtute meritorum IESU CHRISTI? *Liber, cui ritus, Annotaciones in varia Religionis, & Moralis Argumentum.*

Primus actus, quem elicit Dei Filius in ipso Incarnatione suo momento, postquam Patrem suum adoravit, fuit

Filius de Incarnatione
vite
primitus
confessio
reparatione
glorie Pa-
tri, id.

feste deum devovere reparacione glorie ipsius, & homi-

nus salutem, ideoque obulisti illi animam, corpus, omnes,

que cordis sui motus, simulque obiecte se penitus, & la-

boribus omnibus, quibus & morti illum reddebat obno-

xium virtutis Salvatoris. *Sacrificium, & oblationem nostram;*

corpus autem apparet nihil, &c. (ad Hebreos 10.)

Quidam esse poterat reconciliationis medium, quo Deus propius fieret erga homines, nisi mediator Deum inter & homines totius humani generis causam suscepisset? Nammodo vero Mediatoris manus obiret, si aquilis Patri proper naturam, non fieret similis nobis in forma, & natura servi? Haud ita. Nullus hominum fieri posset, si Patrem, nisi Verbum dignorum fuissest hominem fieri; & nisi in illi magis oppositum est Evangelio, quam arbitriatur, Dei Magistratine indignum esset unionem Majestatis Verbi aeterni, & impunitus cum veritate carnis paucibilis, & mortalis, quandoquidem non adest aliud medium, quo Salus hominum valeat reparari; si Verbum, quo Dei naturam possebat, designationem fuissest servi naturam fulcire. *Abbas du Jarry pro die Annuntiationis.*

In deplorabili stenti, ad quem hominis lapsus illum re-
degerat, affectus est, ut Creator in illum misericordia
fusa intuitum conciperet, quem minime jecit in Angelum;

Opertus sum
Deum ho-
minem pa-
candum
Angelum
vero non
atque illi
fatuus,

quia haec a carnis infirmitatibus immunis can. praetexte
causam non poterat, quia hominis noxiam venia dignio-
rem efficiat. Infelix hominum rebellium cupiditatem

Iudicium, folium hoc, quod vento rapiatur, catamus hic variis, inque secum pugnantibus ventis agitatus, testig-
cor Dei. Cum ejus misericordia pati non posset noxiam

interitum, cassis infirmitas cum nequitia erat permixta;
cum aliquoq ejus iustitia absentia non posset, ut tantus

peccator impensis abiret: hoc misericordia simul & justi-
tia conjuncta magnum conceperunt Incarnationis consilium,

quo expletis unique plenariae satisficeret. Damnamus quippe

generalis omnium hominum nequaquam exitus est sati-
digna, & infinitati Dei quea congrua reparatio, ac la-
bores, & mors IESU CHRISTI. Ceterum si Deus gratis

locutus est: *Incredibilis Declaratio.*

Paragraphus VI.

19

opera pepercisset hominibus; ejus misericordia minus eluxisset in generali hac venia, quam hanc illis promeritis se hominem faciens, ut pro iisdem satisceret. *Idem in sermone Passioni.*

Unus Divinitatis cum humanitate in JESU CHRISTI Veritas hu-
mana per Incarnationem, prodigium est ita admirabile, ut ad eum faciendam fidem postquam accidisset, pra-
dictum esset antequam eveniret. Sine Prophetis mira-
cula Mundum quidem perstringere valuerint, non autem

hoc magnam Mysterium illi persuaderet. Cum hic maximus est Omnipotens & Amoris Dei erga homines co-
natus, aque, & prophetis, & Miraculis erat scatendus.

Deus utriusq uis est, ut liqueret, se ita Mundum dile-
xisse, ut ad illius salutem comparandam Unigenitum dar-
et. *Sic Deus dilexit Mundum, ut Eum suum Unigenitum daret,* ut omnis, qui credit in eum, non perire, sed habeat vitam aeternam (Iohannes 3.1.). Verum inter Prophetas Iffas illa est, qui omnium aperiuntur de hoc fuerit locutus. Cujus iniquus

locus est capite 52. *Propter hoc fecit Populus meus, nomi-
ne meum in illa die, quia ego, qui loquaris, ecce adiun-
go. Ah!* quis est illi qui olim loquebatur per Prophetas? S. Paulus nos docet per haec verba ex Epistola ad Hebreos de-
fumpta, *Multipliciter, multisq modo olim Deus loquens Pa-
tribus in Prophetis, novissime dicens ibis locutus est nobis in Filio Eccl. (ad Hebreos 2.)* Hic igitur idem est Deus, qui nobis olim loquebatur; qui adest, & fei visibilem praebevit in JESU CHRISTI persona: *Ego, qui loquebar, ecce adiun-
go.* idem, inquit, Deus, qui olim nobis loquebatur. Nam quavis non Patris persona, sed Fili, carnem atsumper-
it; verum tamen est dicere, Divina natura, qua est in Patre, conjunctam fuisse natura nostra in persona Verbi in Incarnatione Mysterio; quandoquidem Patris, & Fili una, eademque natura est; quapropter JESUS CHRISTUS dicitur in Evangelio: *Qui videt me, videt & pa-
rem meum.* (Iohannes 14.)

En aliis ejusdem Prophetarum locis ex capite 45. *Vere tu* *Eiusdem am-
es Deus absconditus, Deus Israei Salvator.* (I. 45.) *Salvator gumen-
tibus.* Deus est. Sed Israei non nisi per Melliam salvatus est; Meissus igitur Deus est, sed Deus absconditus. Quippe

divinitas ejus invisibilis est oculis corporis, & propter la-
men inaccessibilis, quo septa est, testa etiam est humani-
tate; quo in situ nonnisi oculis fidei detegitur. Quamobrem Propheta Mysterium hoc his exprimit Verbis: *Vere* *et Deus absconditus, Deus Israei Salvator.* Et sane potes-
tit ne Deus melius se ipsum abscondere reddentes Mundum, & factus Salvator Israei, quam prodeundu in li-
cet sub pueri infirmitate, sub ferri forma, & sub spacie peccatoris? *Balites in secunda pars libri, qui inscribi-
tur: Incredibilis Declaratio.*

In deplorabili stenti, ad quem hominis lapsus illum re-
degerat, affectus est, ut Creator in illum misericordia
fusa intuitum conciperet, quem minime jecit in Angelum;

Cur Deus
sum
propter
ad
hominem
quidem re-
dimendum
Angelum
vero non
atque illi
fatuus,

quia haec a carnis infirmitatibus immunis can. praetexte
causam non poterat, quia hominis noxiam venia dignio-
rem efficiat. Infelix hominum rebellium cupiditatum

Iudicium, folium hoc, quod vento rapiatur, catamus hic variis, inque secum pugnantibus ventis agitatus, testig-
cor Dei. Cum ejus misericordia pati non posset noxiam

interitum, cassis infirmitas cum nequitia erat permixta;
cum aliquoq ejus iustitia absentia non posset, ut tantus

peccator impensis abiret: hoc misericordia simul & justi-
tia conjuncta magnum conceperunt Incarnationis consilium,

quo expletis unique plenariae satisficeret. Damnamus quippe

generalis omnium hominum nequaquam exitus est sati-
digna, & infinitati Dei quea congrua reparatio, ac la-
bores, & mors IESU CHRISTI. Ceterum si Deus gratis

locutus est: *Incredibilis Declaratio.*

Et aliis ejusdem Prophetarum locis ex capite 45. *Vere tu* *Eiusdem am-
es Deus absconditus, Deus Israei Salvator.* (I. 45.) *Salvator gumen-
tibus.* Deus est. Sed Israei non nisi per Melliam salvatus est; Meissus igitur Deus est, sed Deus absconditus. Quippe

divinitas ejus invisibilis est oculis corporis, & propter la-
men inaccessibilis, quo septa est, testa etiam est humani-
tate; quo in situ nonnisi oculis fidei detegitur. Quamobrem Propheta Mysterium hoc his exprimit Verbis: *Vere* *et Deus absconditus, Deus Israei Salvator.* Et sane potes-
tit ne Deus melius se ipsum abscondere reddentes Mundum, & factus Salvator Israei, quam prodeundu in li-
cet sub pueri infirmitate, sub ferri forma, & sub spacie peccatoris? *Balites in secunda pars libri, qui inscribi-
tur: Incredibilis Declaratio.*

NATIVITAS DOMINI NOSTRI,

& quidquid ad hoc Mysterium pertinet.

MONITUM.

IN Superiori Titulo jam monimus, arduum esse Dominica nativitatis Mysterium a Mysterio. Incarnationis ita sejungens, ut nibil in altero datum, quod alteri minime conveniat: quoniam haec duo sunt complicita, & proprie loquendo unum dantaxat completum, ac perfectum efficiunt, & quorum alternatum ab altero supponitur: ita ut primum sine altero absconditum, ignotumque permaneat omnibus; ma-
tant Maria Virgine, & Joseph exceptis: & secundum sine priore nequam dedisset nobis hominem Deum in Salvatorem, & Exemplar, quod alius hominibus esset simile.

Quod si opus fuit, ut nasceretur, ut Dei consilia, & sollicita Sanctorum mutauit circumstantia, si sicut illa seorsim ab Ecclesia celebratur, que inde precipuum Festivitatem inter ceteras infinitas, nos quoque de eadem singulariter verba faciemus, quin illam confundamus cum Verbi Incarnatione, & quoniam latius de nativitate eterna loquimus, quam supponemus loquentes de stablo, ubi Salvator hic natus est in plenitudine tempore, de presepi, ubi regnabit, & de paupere apparuit, cum quo censu in Adundum. Initia hos cancellos nosmet coarctamus Mysterium JESU CHRISTI, ne alia permiscemus Mysteria, de quibus fugillis suo loco loqueremus.

PARAGRAPHUS PRIMUS.

Multiplex Sermonum huius Argumenti struimus, & synops.

DICentes Deum in hoc Mysterio abscondere voluisse, ceteras perfectiones suas, ut unice in illo amor eius eluceret, & hoc pacto amabilis, suavique violentia cor nostrum adserit, ut totum eidem impenderet juxta Sancti Chrysologoi sententiam: *Sic nati volunt, quia amari volunt;* videlicet se eo in statu collocavit, ubi facillimum est sibi conciliare cor nostrum, quamvis omnium sensu carcer. Sermonis hujus diviso defuni potest ad dominum obicitus, qui ante Dei nativitatem nostro erga ipsum amoris adverbabantur. Horum primus erat ex parte ipsius Dei, magnitudo videlicet Supremi hujus Ensis, toto celo supra nos positi. Alter vero ex parte cor-

dis humani, quod alieno distingebatur, & possidebatur affectu, videlicet Mundi, ac omnium rerum sensibilium amore. Sed Filius Dei utrumque hunc obicitus abstulit: nam ut nostra indulgeret infirmatim, hinc quidem fesse collavit intra jactum, ut ita dicam, amoris nostri, fesse vi-
sibilis probens, ac nobis simillimum, & prodicens in la-
cent non fecit ac ceteri pueri; inde vero exemplo suo de-
levit quidquid illecebrarum Mundus habet, & prohibet, ne Deum amemus, qui in hoc Mysterio amorem suum er-
ga nos ad summum usque apicum perduxit. Hac est to-
tius Sermonis particula.

Prima pars. Quemadmodum infinita celstido summi hujus Ensis efficitur, ut inaccessibilis esset, & illi quo-
dam obtundebat proprietatum luminum velamentum; t. Ut amaretur, necepsit erat, ut se cognoscendum praberet; ar-
que ut cognolceretur, se viabilem præbuit. *Videbit omnis* *ca-*